Véssey Miklós A MENNYBEMENETEL

Kálnoki elvesztette a labdát, de nem állt meg, futott tovább az ellenfél kapuja felé. Gyulabá bekiabált a pályára:

– Kálnoki, gyere vissza!

Kálnoki az ellenfél tizenhatosánál járt, és már lövésre lendítette a lábát, amikor észrevette, hogy nincs nála a labda. Megvonta a vállát, leült a földre. Gyulabá vörös fejjel üvöltött az oldalvonal mellől.

– Kálnoki, gyere vissza! Kálnoki, védekezzél!

De Kálnoki csak ült, és letenyerelt egy hangya elé a fűbe, hátha az a kezére mászik. Gyulabá földhöz vágta a nyújork dzsájentsz feliratú bézbólsapkáját, és úgy ordított, hogy egy ér félméternyire kidülledt a nyakán és fejbe verte a vonal mellett elrohanó partjelzőt.

– Kálnoki, gyere vissza! Kálnoki, te semmirekellő, nem elég, hogy ügyetlen vagy! A lábad csak arra jó, hogy rátámaszkodj, amikor fogat mosol! Több labdát adsz el, mint az adidasz meg a nájki együttvéve! Védekezni sem jössz vissza?! Te lusta, tehetségtelen barom, gyere vissza, ha mondom, gyere vissza most rögtön, vagy lecseréllek a büdös fenébe, és nem játszol soha többet!

Gyulabá hangjától rázkódott a föld, több ház is összedőlt a faluban, de Kálnoki csak ült, és a karján sétáló hangyát vizsgálgatta, mert Gyulabá azelőtt még sosem cserélte le, és mindenki tudta, hogy nem is fogja soha, mert bár Kálnoki lábbal ügyetlen volt, sőt ő volt a csapatban a legügyetlenebb, mégsem lehetett mellőzni, mert ő szerezte az összes gólunkat, mégpedig fejjel.

fortepan.hu

Ültünk a Petivel a padon, egymásra néztünk, pontosan tudtuk, mi következik, és Peti odadobta nekem a vízzel teli kulacsot, én meg Gyulabá elé térdeltem, mint az amerikai fociban a rúgó elé az, aki a labdát tartja egészen a rúgás pillanatáig, és Gyulabá emelte a lábát, hogy széttaposson valamit mérgében, ezt az óriási energiát nem hagyhattuk persze kárba veszni, így gyorsan odatettem a kulacsot Gyulabá talpa alá, hogy a szája éppen az ellenfél csatára felé nézzen, aki ziccerben vezette a kapunk felé a labdát, és Gyulabá taposott, és a kulacsból kilövellő vízsugár fültövön találta a csatárt, aki elvágódott, úgyhogy a kapusunk simán összeszedte a zsugát.

Intettem Petinek, hogy gyorsan hozza a szenet, és legalább egy tonna szenet bepakoltunk Gyulabá lába alá, aki csak taposott és taposott, és a sok szén apró kis gyémánttá sűrűsödött, és Petivel nagyon örültünk, mert egy életre megoldódtak a zsebpénzproblémáink.

sírva fakadt

Aztán Gyulabá abbahagyta a taposást, és amikor látta, hogy Kálnoki még mindig nem ment vissza védekezni, leült a padra, egy darabig nézett maga elé, aztán sírva fakadt. Tanácstalanul néztük a Petivel, ahogy széles mellkasát rázza a zokogás, nem mertük vigasztalni, az olyan lett volna, mintha egy éhes oroszlánt simogatnánk, hátha jobb kedve kerekedik.

Mivel érdemeltelek ki titeket, kérdezte tőlünk szipogva, tehetségtelenek vagytok és buták. Gyulabá sosem használta azt a szót, hogy „hülye”, mert élete szerelme állítólag azzal dobta ki, hogy „menj a francba, te hülye”. A legocsmányabb káromkodásokat is megengedhettük magunknak, de aki azt mondta a másikra, „hülye”, egyből hazaküldte edzésről.

Istenem, ha akkoriban elvállalom az állást, siránkozott, most első osztályú felnőtt csapatot edzhetnék, micsoda bundapénzek vannak ott, szakíthatnék belőle rendesen, de akkoriban még úgy hittem, szeretem a gyerekeket, és az

utánpótlásban van a jövő. Miért Gyulabá, hát nem a fiatalokban van a jövő?, kérdezte Peti. Dehogynem, a fiatalokban van, mondta Gyulabá, csak nem bennetek, hanem a tehetségesekben. Bocsánat Gyulabá, hogy tehetségtelenek vagyunk, mondtam, mert nagyon megsajnáltam az öreget, aki erre abbahagyta a sírást, a vállamra tette a kezét, és azt mondta: fiam, téged most becseréllek a Kálnoki mellé.

ügyetlen vagyok

Máskor nagyon megijedtem, amikor be akartak cserélni, de most Gyulabá mélyen a szemembe nézett, és volt valami szikrázó, forró anyag a tekintetében, ami az ő szeméből az én szemembe, onnan pedig a mellkasomba folyt, és megszilárdult, mint az olvadt fém, amikor kihűl, páncélt vont a mellkasomra belülről, és hirtelen nagyon bátornak éreztem magam. Elfeledtem, hogy mindaddig egyetlenegyszer léptem csak pályára, és hogy azt a meccset három öngóllal az ellenfél javára fordítottam, és elfeledtem azt is, hogy ügyetlen vagyok, talán még ügyetlenebb, mint a Kálnoki, a társaim szerint szögletes lesz a lábamtól a labda, olyan durván érek hozzá, és már edzésen sem passzol nekem senki, mert félnek, kiveszem a zsugából az „érzést”, csak a kulacsokat hordom ki-be meg hajtogatom a szereléseket és fújom a labdákat, és a csapatkapitányunk szerint legfeljebb a kapufa cseréje lehetnék, másé nemigen, bár egy kapufához képest kicsit sokat beszélek, és egy faléc egyébként is bátrabb nálam, mert az nem ugrik el a labda elől.

Gyulabá mondta, elégedett lesz velem, ha egyetlen dolgot elkerülök. Mi az az egy dolog, kérdeztem tágra nyílt szemmel, és mondta, jó volna, ha nem fejelnék a guruló labdába. Megígértem, nem fogok guruló labdába fejelni, és Gyulabá lecserélte a csapatkapitányt, aki hitetlenkedve jött le a pályáról, idegesen csapkodott a karjával, és már vette a levegőt, hogy hangot adjon felháborodásának, de Gyulabá egyetlen éles pillantással belefojtotta a szót, leráncigálta a karjáról a csapatkapitányi szalagot, és az én karomra húzta. Mindez valamiért teljesen természetesnek tűnt, felmentem a pályára, karomon a szalaggal, mellemben a páncéllal, megálltam egy helyben, és vártam, hogy jöjjön egy guruló labda, hogy elengedhessem magam mellett, és büszkén kinézhessek Gyulabára, vajon látta-e, hogy nem fejeltem bele.

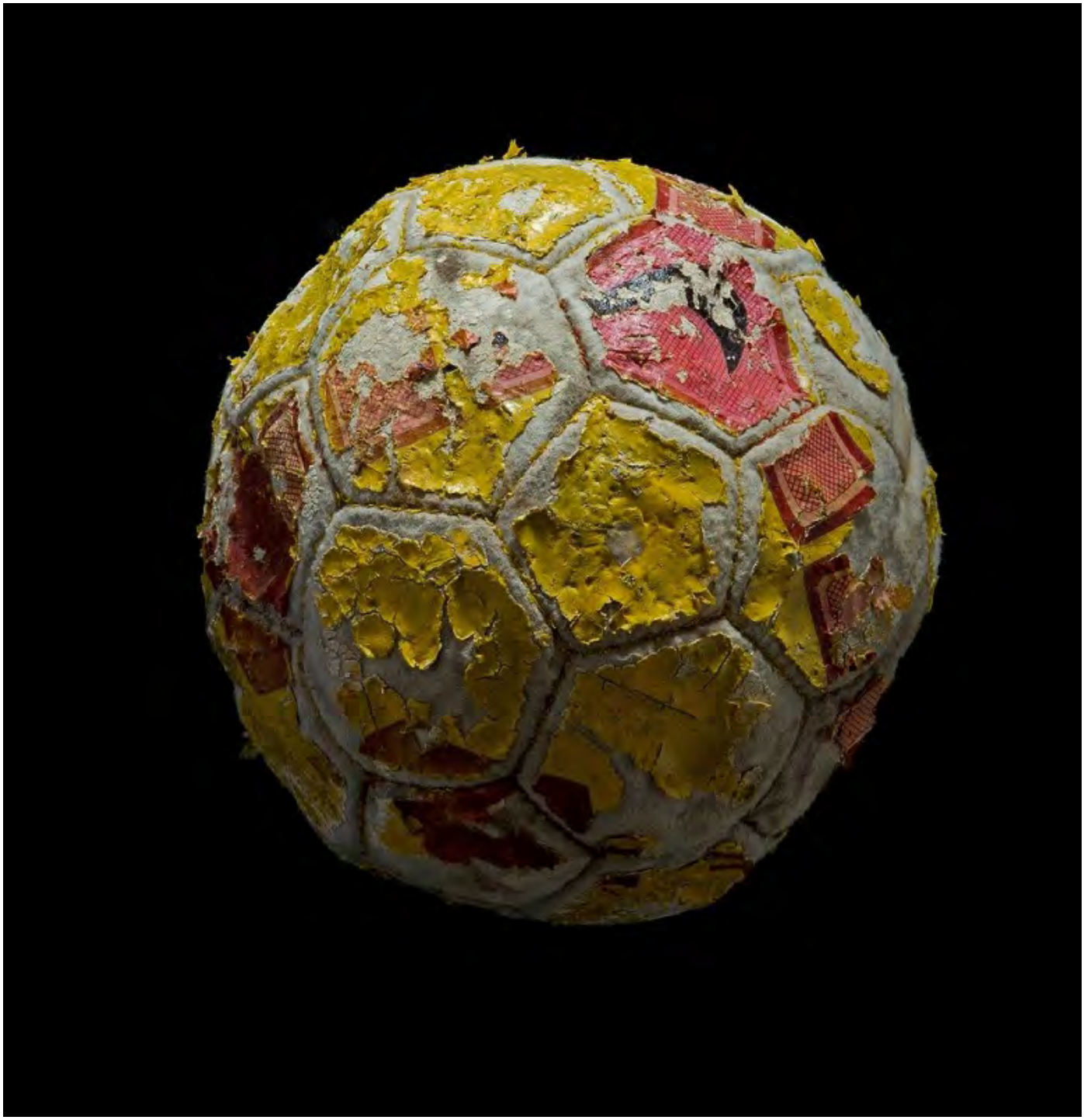

Mandy Baker: Óceánból kifogott focilabda, lensculture.com

A kapusunk jó magasra rúgta a labdát, ami mintha felém szállt volna, és amikor a holtpontra ért, lelassult, egy pillanatra eltakarta a napot, de az a pillanat nekem több percnek tűnt, szinte megállt az idő, mint az udvaron, amikor az a kilencedikes lány elrohant mellettem, és szőkésbarna haja alig érezhetően az arcomhoz ért, vagy amikor a nagyi hamvait tartalmazó urnát véletlenül levertem a polcról, és fél órán keresztül néztem, ahogy közelebb és közelebb kerül a földhöz, mégsem tudtam elkapni, mert az idővel együtt én is lelassultam, így lassult le most a labda is, percekig szállt felém, és mind a huszonkét játékos, még a henyélő Kálnoki is tátott szájjal figyelte, merre repül, arra a képre hasonlított az egész, amit a kápolnában láttam, azon bámulták így az apostolok Jézus mennybemenetelét, de a labda nem maradt az égben ítéletnapig, hanem egyből zuhant vissza közénk, hogy igazságot tegyen, mert a meccs még döntetlenre állt, és valakinek nyernie kellett, és a labda pont felém szállt, legalább tíz percen keresztül, életem legnehezebb tíz perce volt ez, mert gondolataim az idővel ellentétben nem lassultak le, sőt, talán még sebesebben cikáztak, mint addig, egyetlen kérdést kerülgettek, mint az elektronok az atommagot, hogy mit teszek, ha megérkezik a labda, mert nyilvánvaló volt, hogy fejen talál, ha nem mozdulok, de belefejeljek-e, Gyulabá mondatát próbáltam

felidézni, mit is mondott, hogy ne fejeljek gurulva, vagy hogy ne guruljak fejelve, vagy azt mondta, ne fejeljek és ne is guruljak, nem emlékeztem pontosan, csak találgattam, mint a tudósok, akik képtelenek megállapítani az elektronok pontos helyét, csak annyit tudnak, hogy ekkor és ekkor ez és ez az elektron nagy valószínűséggel itt és itt lesz, így voltam én is Gyulabá mondatával, de egyik lehetséges választ sem találtam kielégítőnek, ahogy az elektronok is csak megközelítik a neutront, de nem csapódnak bele soha, fizikából ötös vagyok, ott mindenre tudom a választ, a foci az más, a pályán nem elég, ha elismétlem a tanultakat, mindig ki kell találni valami újat, mert nincs két ugyanolyan helyzet, és megoldóképletek sincsenek, csak kockáztatsz, aztán vagy bejön, vagy nem, apa szerint az élet is ilyen, ezért kell focira járnom, és amikor a labda már csak fél méterre volt a fejemtől, erre az egyedi, soha meg nem ismétlődő helyzetre is ki kellett találnom valamit, úgyhogy eldöntöttem, pontosan úgy teszek, ahogy anyu szokott hasonlóan kényes helyzetekben, mint amikor apának balesete volt, és a kórház várótermében ültünk tanácstalanul, és csak vártunk, vártunk, és akkor anyu becsukta a szemét, és hiába kérdeztem tőle bármit, nem válaszolt, teljesen kizárta a külvilágot, így ült két óráig, és egyszer csak jött az orvos a jó hírrel, hogy apa meg fog gyógyulni, anya ezt a csukott szemmel ülést imádságnak hívta, és mondta, hogy nem mindig jön be, de érdemes kipróbálni **t**anácstalan helyzetekben, és a labda már csak két centire volt a fejemtől, úgyhogy becsuktam a szemem, történjen, aminek történnie kell.

pont a fejem búbjára

Pont a fejem tetejére esett a zsuga, ha egy fatuskó állt volna a helyemen, arról is ugyanúgy pattant volna tovább, kívülről úgy tűnhetett, hogy szándékosan fejeltem bele, pedig csak álltam egy helyben, és imádkoztam, és a kapus pont a fejem búbjára rúgta. Kinyitottam a szemem, az idő felgyorsult, a labda pedig tökéletes ívben repült az eget bámuló Kálnoki homlokára, és odaragadt, mint fizikaórán a mágneshez a fémgolyó, és Kálnoki felállt, fején tartva a labdát, mint egy cirkuszi fóka. A védők tátott szájjal nézték, még sosem láttak ilyet, és Kálnoki a labdával együtt gond nélkül befutott a kapuba, aztán leült, és folytatta a bogarászást, egyik gólja után sem ünnepelt, miért nem ünnepelsz soha, kérdeztem tőle egyszer, miért ünnepelnék, kérdezett vissza, csak a dolgomat teszem, láttál-e már postást ujjongani, csak mert kézbesített egy levelet?

A bíró az ámulattól alig bírt a sípjába fújni, gól, üvöltötte Gyulabá, gól, gól, gól, mekkora zseni vagyok, hogy becseréltem ezt a gyereket, és mindenki, még a csapatkapitány is odafutott hozzám, kivéve persze Kálnokit, aki talán észre sem vette, hogy gólt szerzett, és társaim a karjukba kaptak, és feldobtak a levegőbe, olyan magasra, hogy egészen elmerültem a szikrázó, kék égben, és amikor visszanéztem, láttam, hogy a többiek épp úgy bámulnak, mint egy perccel azelőtt a labdát, épp úgy, mint Jézust az apostolok.